

A black and white photograph of a classical building facade, featuring large arches and columns. The image is used as a background for the title text.

ԿՐՈՆԱՐԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ ՃԵՄԱՐԱՆԻ ՏԵՍՈՒՉ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ Մ. ՎՐԴ. ՆԱԶԱՐՅԱՆԻ ՔԱՐՈՁԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ

(1 հունվարի 1998 թ.)

Երեկ, կեսգիշերին, Մայր Աթոռի միաբանությունը Գևորգյան Հոգևոր ձեռնարանի ուսանողությունը մուտք գործեցին այս եկեղեցի և աղոթեցին բոլորիս համար, որպեսզի մենք մեր նախնիների հավատով ամրանանք և կարողանանք 1998-ը հոգով ամրացած դիմավորել:

Այսօր տարվա առաջին օրն է, և այստեղ հավաքված ենք մեր Տիրոջ արյան հաղորդակցությամբ մեր ուխտը ամրացնելու, թե մենք, որպես քրիստոնյաներ, աղոթքով ենք սկսելու Նոր տարին, և այդ աղոթքը առաջին հերթին գոհարանական է: Փառք ենք տալիս Աստծուն, քանզի մենք Իր ստեղծագործություններն ենք: Մենք հավատում ենք, որ Նա մեզ շնորհներ է քաշխում, և դրանք պետք է միշտ օգտագործել, որպեսզի դրանց օգտագործման արդյունքում մենք զմեզ տեսնենք Լուստ որդիներ, Աստծո որդիներ:

Ամառնորս այս օրը ակամայից մտածել է տալիս, թե հին և նոր հասկացողությունը և կամ ընդհանրապես ժամանակը իրենից ինչ է ներկայացնում: Երբ մենք թերթում ենք Աստվածաշնչի էջերը, տեսնում ենք պատգամը, հատկապես «Ժողովող» գրքի, ուր ասվում է, թե ամեն պահ իր ժամանակն ունի: Եթե որևէ մի բան ցանկանում ենք անել, ապա այդ ճիշտ ժամանակին պետք է անենք: Այսօր, Նոր տարվա սեմին, որոշենք, որ գալիք տարին ժամանակի ճիշտ օգտագործմամբ արժևորենք:

Յուրաքանչյուր Նոր տարվան մենք մեկս մյուսին մվերներ ենք տալիս, սակայն եթե չկա սերը, հոգևոր ապրումը, հավատը, ապա դրանք արժեք չունեն: Մենք բոլորս միանման ստամոքս ունենք և եթե մի փոքր ավելի ուտենք, անհանգիստ կզգանք, իսկ եթե քարիք անելու տրամադրություն ունենք և եթե մեր ունեցած հացը պատրաստ ենք կիսել մեկ այլ չունեցող հոգևոր եղբոր հետ, այն ժամանակ այդ քարիքը մեր ուրախությունն է ավելացնում:

Հետևաբար, Նոր տարվան հոգևոր ապրումով մվիրվին է կարևորը, որն իրական քրիստոնեական կյանքն է: Այո, շատ կարևոր է դա հատկապես այսօրվա Հայաստանի համար: Եթե շուրջներս նայենք, կտեսնենք, թե որքա՞ն ընտանիքներ կան, որոնք Նոր տարվա սեմին խիստ նեղությունների մեջ են: Եվ մենք այսօր ձևակազմ աղոթեցինք բոլորի համար, որ Աստված նրանց էլ ծնող տա, որդին էլ հասնի, որբևայրուն էլ, աղքատին էլ, ֆաղցածին էլ: Աստուծո ձեռքը, սակայն, մենք ենք: Նրա միջոցները մենք՝ քրիստոնյաներս ենք, որ պետք է մեր մյուս եղբայրներին և քույրերին ձեռք երկարենք: Մենք մաղթում ենք այսօր ձեզ, որպես քրիստոնյաների, որպես Լուստ որդիների, որ այս առավոտը, այս պայծառ օրը սկիզբ լինի ամբողջ տարվա համար՝ նախ և առաջ խաղաղություն մաղթելով ամբողջ աշխարհին և հատկապես մեր փոքրիկ Հայաստան աշխարհին: Խաղաղության կարիքը մենք շատ ունենք: Խաղաղությունը, սակայն, կկայանա այն ժամանակ, եթե Աստուծո սերն ունենանք, եթե Աստուծո այդ սիրտ կաթիլները իջնեն մեր մեջ:

Մաղթում եմ ձեզ, որ հայ քրիստոնյաներ եք, ունենաք պարտավորության գիտակցություն: Քրիստոնյան միայն հայ եկեղեցականը չէ: Դուք ևս քրիստոնյա եք և մասնիկը Հայ եկեղեցու: 1700 տարիներից ավելի մենք քրիստոնեությունը

ազգայնացրել ենք: Հայ եկեղեցին Առաքելական է. չկա մեկ այլ եկեղեցի. որ Հայ Առաքելական կոչվի: Հայ Առաքելական եկեղեցին ծնունդ է առել հայ հողից, հայ արյունից և այն մեզ է պատկանում: Եվ մենք այն պետք է դիտենք որպես հարստություն և իմանանք նրա արժեքը և տեքը լինենք նրա:

Այսօր վերանորոգեցիք մեր ուխտը՝ հասկանալու, ըմբռնելու համար, թե ինչու է հայ ազգը ընդունել քրիստոնեությունը և դարձրել իրենք: 1700 տարվա նախապահը դուրսին չի եղել. նահատակություններ, խաչելություններ, գողգոթաներ, սակայն միշտ և միշտ լույսի հաղթանակին հավատարմվ է ընթացել: Եվ այսօր, 1998-ին, երրորդ հազարամյակի և 1700-ամյակի շեմին, ի՞նչ ձևով ենք ներկայանալու որպես Հայ Առաքելական եկեղեցի, տակավին ազգային՝ կրոն ունենք այս երկրում: Եվ այդ հարցը պետք է դնի իր առջև և ֆենի իր խղճի խորհում մեզանից յուրաքանչյուրը: Եթե չենք, այն ժամանակ կնշանակի, որ դավանանքի ենք մեր բոլոր սրբերին, դավանանքի ենք մեր բոլոր նահատակներին: Եվ այժմ մենք իրավունք չունենք այդ անունը կրելու: Այդ կրոնը այդ դեպքում մեզ չի պատկանում: Քրիստոս, երբ իր առաքելությունը սկսեց, ընդամենը 12 Առաքյալներ ուներ, և հավատացյալների խումբը 100 հոգուց ավելի չէր: Այսօր ավելի շատ մարդիկ կան այստեղ, և մենք կարող ենք, որպես եկեղեցի, վերագտնել մեր արմատները, վերաբծեալվորել մեր հավատքը, և, հավատացե՛ք, այդ հավատքը մեր ազգի համար, մեր հոգու համար միջնաբերդ է եղել և եանձնվել մեզ: Օտարները մույնիսկ եիմանում են մեր հավատով, սակայն մախ պետք է մեր արժեքը ունենանք, որպեսզի տեսնենք, թե ո՞վ ենք մենք, ի՞նչ ենք մենք և այս Նոր տարվա սեմին ո՞ւր ենք գնում որպես հայ քրիստոնյաներ: Այսօր, ըստ ավանդության, սիրելի ժողովուրդ, «Հայրապետական մաղթանք» է տեղի ունենում, աղոթում ենք Վեհափառ Հոր՝ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսի արևշատության համար: Կաթողիկոսը իր ժողովրդի համար է ապրում, սակայն հավատացե՛ք, որ պաշտոնները որքան բարձրանում են, մանավանդ կրոնական և հոգևոր իմաստով, մեզանից յուրաքանչյուրը ավելի շատ աղոթքի կարիք է ունենում, մեր հավաքական աղոթքի կարիքն է ունենում:

Աղոթենք այսօր, որ Աստված երկար կյանք տա մեր Հայրապետին, Աստված երկար կյանք տա մեր բոլոր առաջնորդներին. մեր բոլոր գինվորյալ եկեղեցականներին: Նրանք մեր բոլորի հարազատ եղբայրներն են, ձեր որդիներն են: Դու՛ք եք նրանց ընծա տվել այս Սուրբ Սեղանին, դու՛ք եք նրանց նվիրել, որպեսզի նրանք ծառայեն այս Սուրբ Սեղանին, ձեզ, որպես հոգևոր առաջնորդներ: Եթե մեր մեջ թերություններ կան, նշանակում է, որ դու՛ք ձեր լավերից լավը չե՛ք նվիրել Աստծուն: Վերջին հաշվով եկեղեցին, եկեղեցականները հայելին են այն ժողովրդի, որի ծոցից են իրենք դուրս եկել: Մենք ձերն ենք, վերջին հաշվով: Եվ մենք մեր լավագույնը պետք է ընծայենք Աստծուն: Ես մաղթում եմ, որ այսօր, Նոր տարվա շեմին, որպես ժողովուրդ, որպես եկեղեցականներ և աշխարհականներ, միասնաբար և ուրախորեն դիմավորենք այս Նոր տարին և վերանորոգենք մեր ուխտը որպես Հայ Առաքելական եկեղեցու զավակներ նիշտ այնպես, ինչպես Գրիգոր Լուսավորիչը, նա, ով երկնքից Աստծու Որդուն իջեցրեց և այս հողը սրբացրեց, որ մենք այս սուրբ հողի վրա սրբորեն ապրենք որպես հարազատ զավակները Լուսավորչի և այդ օրվանից եկած բոլոր Հայրապետների՝ մինչև Գարեգին Ա Կաթողիկոսը: Եվ դրա համար մեր աղոթքները ոչ թե տարվա առաջին օրը միայն լինի, այլ ինչպես եկեղեցում կադրացվող գիշերային ժամերգության առաջին սաղմոսում է ասվում. «Տէր, եթե զըրթունս իմ բանաս, բերան իմ երգեսցէ զօրհնութիւնս քո»: Եվ այս օրհնությունը թող լինի ոչ միայն սրտից բխող, այլ սրտից, հոգուց և ամբողջ մեր կյանքից. ամեն: